

Sygn. akt **II W 19/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: **SSR Monika Pietrzyk**

Protokolantka: st. sekr. sąd. Barbara Krężel

po rozpoznaniu dnia 29 lutego 2016 r.,

sprawy przeciwko **W. L. (1)**,

synowi Z. i U. z d. S.,

ur. (...) w G.

obwinionemu o to, że:

w dniu 18.11.2015 r. w siedzibie Straży Miejskiej w N., przy ul. (...), ujawnione zostało wykroczenie polegające na niewskazaniu sprawcy wykroczenia, tj. o czyn z art. 96 § 3 k.w. Do dnia 18.11.2015, w miejscowości M., właściciel pojazdu wbrew obowiązkowi nie udzielił Straży Miejskiej odpowiedzi na skierowane do niego pismo w dniu 30.12.2014 i późniejsze z zapytaniem, kto w dniu 23.12.2014 o godzinie 13:41:18 kierował pojazdem mechanicznym o nr rej. (...), którym to pojazdem popełniono wykroczenie w ruchu drogowym. Minął termin na zastosowanie postępowania mandatowego.

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w.

1. W. L. (1) uznaje za winnego tego, że w okresie do 23.02.2015 r., jako właściciel pojazdu zamieszkały w M., nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania w dniu 23.12.2014 r., to jest za winnego popełnienia czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. i za to na podstawie art. 96 § 3 k.w. wymierza mu karę grzywny w kwocie 250 (dwustu pięćdziesięciu) złotych,

2. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. oraz art. 17 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia W. L. (1) od ponoszenia kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa oraz nie wymierza mu opłaty sądowej.

Sygn. akt II W 19/16

UZASADNIENIE

W dniu 23 grudnia 2014 r. o godz. 13:41 roku osoba kierująca samochodem m-ki A. o nr rej. (...) w miejscowości N., pow. (...), poruszała się z prędkością 74 km/h. Dopuszczalna prędkość w tym miejscu wynosiła 50 km/h.

Dowód: notatka urzędowa - raport k. 5,

kopia świadectwa legalizacji k. 13;

W. L. (2) jest jedynym właścicielem pojazdu A. o nr rej. (...). Nie ma on stałego adresu zameldowania, czasowo zameldowany jest pod adresem (...).

Dowód: dane z rejestru mieszkańców k. 11,

dane z (...) k. 14-15;

Pismami z dnia 30 grudnia 2014 r. Straż Miejska w N. wezwała W. L. (2) do złożenia oświadczenia poprzez wskazanie czy w dniu 23 grudnia 2014 r. w miejscowości N. prowadził pojazd m-ki A. o nr rej. (...) osobiście bądź ewentualnie wskazanie komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w tym dniu. Do wezwania dołączono druk oświadczenia, zdjęcie z fotoradaru oraz kopię świadectwa legalizacji fotoradaru. Przesyłka zawierająca wezwanie była dwukrotnie awizowana. Następnie w dniu 05.02.2015 r. wystosowano do W. L. (2) upomnienie, do którego dołączono druki oświadczeń wraz z pouczeniami. Przesyłka ta została odebrana przez dorosłego domownika w dniu 16 lutego 2015 r. Do dnia 18.11.2015 r. obwiniony nie udzielił Straży Miejskiej odpowiedzi na skierowane do niego zapytanie dotyczące tego komu powierzył pojazd A. o nr rej. (...) do kierowania lub używania w tym dniu 23 grudnia 2014 r.

Dowód: wezwanie Straży Miejskiej z dnia 30.12.2014 r. do złożenia oświadczenia, k. 4,

upomnienie Straży Miejskiej z dnia 05.02.2015r. do złożenia oświadczenia wraz z załącznikami, k. 7-9,

potwierdzenie odbioru k. 6,

notatka urzędowa k. 10;

W. L. (2) ma 28 lat, jest żonaty, posiada na utrzymaniu jedno dziecko. Obwiniony z zawodu jest mechanikiem samochodowym, utrzymuje się z wykonywania prac dorywczych, a jego miesięczny dochód wynosi około 1 000 zł.

Dowód: dane osobowe k. 27-27v;

Obwiniony nie składał na etapie czynności wyjaśniających prowadzonych przez oskarżyciela publicznego wyjaśnień w sprawie, natomiast podczas rozprawy, przed rozpoczęciem przewodu sądowego złożył wniosek o uznanie go za winnego bez przeprowadzania rozprawy i orzeczenie wobec niego grzywny w wysokości 250 zł.

Dla wydania wyroku w trybie wnioskowanym przez obwinionego niezbędne jest spełnienie przesłanek wymienionych w przepisie art. 64 k.p.w. oraz art. 63 k.p.w. Zdaniem Sądu wszystkie te przesłanki zostały spełnione.

Wobec wniosku obwinionego nie złożył sprzeciwu oskarżyciel publiczny, prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, okoliczności popełnienia przez obwinionego wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. nie budzą wątpliwości. Pozwalają je ustalić notatka urzędowa – raport, wezwanie i upomnienie Straży Miejskiej do złożenia oświadczenia wraz z dowodem doręczenia oraz notatka urzędowa z dnia 18.11.2015 r.

Dla oceny zachowania obwinionego istotne znaczenie miało to, że do popełnienia wykroczenia polegającego na przekroczeniu prędkości doszło w okresie świątecznym - dzień przed Wigilią Bożego Narodzenia. N. oddalone jest od M., czyli miejsca zamieszkania obwinionego o 150 km. Uwzględniając charakterystyczną datę, w jakiej doszło do popełnienia wykroczenia polegającego na przekroczeniu prędkości, znaczną odległość obu miejscowości od siebie, a także krótki czas jaki upłynął pomiędzy datą doręczenia upomnienia, a datą jakiej dotyczyło zapytanie Straży Miejskiej, niewątpliwym jest, że obwiniony nie udzielając Straży Miejskiej w N. informacji o osobie, która kierowała jego autem, było świadomym i celowym działaniem zmierzającym do uniknięcia przez kierującego autem odpowiedzialności za wykroczenie.

Zarówno miejsce przekroczenia prędkości przez kierującego, jak i czas popełnienia tego wykroczenia, jednoznacznie wskazują, że obwiniony wiedział – komu powierzył pojazd w dniu 23 grudnia 2014 r. – a więc kto tym pojazdem kierował w czasie przekroczenia prędkości.

Dokonując oceny przedstawionych powyżej dowodów sąd uznał, że sprawstwo i wina obwinionego W. L. (2) w zakresie przypisanego mu czynu z art. 96 § 3 k.w. nie budzą wątpliwości. Obwiniony bowiem w okresie do 23.02.2015 r., mimo

żądania Straży Miejskiej w N., nie wskazał osoby, która w dniu 23 grudnia 2014 r. o godz. 13:41 w miejscowości N. była kierowcą jego samochodu m-ki A. o nr rej. (...).

Sąd uznał, iż 7 - dniowy termin na wskazanie kierującego pojazdem biegnie od dnia kolejnego po dniu odebrania przesyłki poleconej od operatora pocztowego. Zatem skoro zatem dorosły domownik odebrał przesyłkę w dniu 16 lutego 2015 roku, termin do wskazania kierującego pojazdem w określonym czasie upłynął w dniu 23 lutego 2015 roku. Z tych też względów Sąd dokonał zmiany opisu czynu zarzucanego obwinionemu.

Odpowiedzialność sprawcy czynu z art. 96 § 3 k.w. polega na niewskazaniu wbrew obowiązкови, komu został powierzony pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Niewskazanie polega na odmowie udzielenia informacji o osobie, której został powierzony pojazd do kierowania lub używania. (...) oznacza bowiem m.in. „przekazywać informację” (Praktyczny słownik współczesnej polszczyzny, red. H. Zgółkova, t. 46, Poznań 2004, s. 148). Niewskazaniem jest udzielenie odpowiedzi negatywnej, na przykład, że nie wskaże tej osoby lub nie wie w czyjej dyspozycji w określonym czasie był pojazd, jak też zaniechanie udzielenia odpowiedzi. Znamię to jest zatem spełnione w razie beczynności, tj. nieudzielenia w ogóle odpowiedzi właściwemu organowi – jak miało to miejsce w niniejszej sprawie.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

Odpowiedzialność za zaniechanie wykonania powyżej wskazanego obowiązku określona została w art. 96 § 3 k.w., który stanowi, iż wykroczenie popełnia ten, kto wbrew obowiązкови nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Przedmiotem ochrony wykroczenia określonego w art. 96 § 3 k.w. jest porządek ruchu drogowego. Wskazane wykroczenie ma charakter indywidualny oraz skutkowy, co oznacza, iż może je popełnić jedynie właściciel lub posiadacz pojazdu przez działanie lub jego zaniechanie, w sposób zarówno umyślny jak i nieumyślny, poprzez niewskazanie wbrew obowiązкови na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Dla bytu analizowanego wykroczenia wystarczy samo stworzenie możliwości do aprobowanego, niekontrolowanego wykorzystania pojazdu przez osoby nieznanie osobie uprawnionej. Osoba ta nie musi zatem działać w sposób nakierunkowany na niezrealizowanie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, czy choćby godzić się z możliwością niezrealizowania tego obowiązku. Wystarczy bowiem niezachowanie należytej ostrożności, by takich sytuacji uniknąć.

Zachowanie sprawcy wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. może być popełnione poprzez działanie bądź zaniechanie, w tym może polegać na odmowie wskazania osoby, której został powierzony pojazd, wskazaniu osoby bądź kręgu osób w sposób uniemożliwiający ustalenie konkretnego użytkownika pojazdu w oznaczonym czasie, udzielenie odpowiedzi wymijającej bądź zasłonięcie się niepamięcią.

Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie o sygn. P 27/13 wezwany do wskazania kierującego pojazdem ma pięć możliwości: 1) wskazać siebie, jeżeli faktycznie prowadził pojazd; 2) przedstawić dowód, że nie jest ani właścicielem, ani posiadaczem pojazdu; 3) wskazać kto kierował lub używał pojazd; 4) nie wskazać komu powierzył pojazd do kierowania lub używania; 5) przedstawić dowód, że pojazd był użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Tylko wypadku wskazanym w punkcie 4, gdy właściciel lub posiadacz pojazdu nie wskaże komu powierzył pojazd do kierowania lub używania, naraża się na odpowiedzialność za wykroczenie określoną w art. 96 § 3 k.w.

W rozpatrywanej sprawie zaistniała taka właśnie sytuacja. W. L. (2) mimo żądania Straży Miejskiej w N. nie podał bowiem danych osoby która w dniu 23 grudnia 2014 r. w miejscowości N. była kierowcą samochodu, którego jest on właścicielem.

W ocenie Sadu nie budzi wątpliwości, że na właścicielu pojazdu ciąży powinność posiadania wiedzy odnośnie tego kto porusza się jego pojazdem, a w konsekwencji wskazania tejże osoby. W tym zakresie bowiem treść art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym jednoznacznie ustanawia wskazany obowiązek w stosunku do właściciela i posiadacza pojazdu.

Stwierdzając popełnienie przez obwinionego wykroczeń z art. 96 § 3 k.w. wskazać należy, że dla ustalenia jego sprawstwa nie ma znaczenia fakt, iż nadesłane mu zdjęcia z fotoradarów przedstawiają tylną część jego pojazdu. Zdaniem sądu obwiniony miał realną możliwość ustalenia osoby kierującej jego pojazdem, chociażby poprzez zapytanie o to osób, o których wiedział, że mogły użytkować auto. Sam fakt niewywiązania się z ciężącego na obwinionym obowiązku, wynikał z tego, że w ogóle nie poczuwał się on uczynienia mu zadość.

Czyn W. L. (2) był zawiniony, okoliczności wyłączające winę w stosunku do jego osoby nie zachodziły. Z wyjaśnień obwinionego wprost bowiem wynika, że nie podał osoby kierującego jego pojazdem, gdyż tego nie ustalił i nie próbował ustalić, potwierdzając tym samym swoje wcześniejsze stanowisko zawarte w pismach adresowanych do Staży Miejskiej.

Mając na uwadze dyrektywy określone w art. 33 § 1 i 2 k.w., sąd uznał za adekwatną karę zawnioskowaną przez obwinionego i za popełnione wykroczenie wymierzył mu karę grzywny w kwocie 250 złotych. W ocenie sądu, orzeczona kara jest adekwatna tak do stopnia zawinienia obwinionego, jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego wykroczenia, jak też uwzględnia jego możliwości zarobkowe.

Sąd zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania oraz nie wymierzył mu opłaty uwzględniając, iż W. L. (2) aktualnie nie ma stałej pracy, jego dochody z prac dorywczych nie są wysokie, a na jego utrzymaniu pozostaje małoletnie dziecko.